ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 18. júla 2006 *

Vo veci C-519/04 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 22. decembra 2004,

David Meca-Medina, bydliskom v Barcelone (Španielsko),

Igor Majcen, bydliskom v Ljubljane (Slovinsko),

v zastúpení: J.-L. Dupont a M.-A. Lucas, advokáti,

odvolatelia,

ďalší účastníci konania:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: O. Beynet a A. Bouquet, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: francúzština.

Fínska republika, v zastúpení: T. Pynnä, splnomocnená zástupkyňa,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia J. Malenovský (spravodajca), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet a A. Ó Caoimh,

generálny advokát: P. Léger,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. marca 2006,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 23. marca 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním páni Meca-Medina a Majcen (obaja spolu ďalej len „odvolatelia") navrhujú zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 30. septembra 2004, Meca-Medina a Majcen/Komisia (T-313/02, Zb. s. II-3291, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým Súd prvého stupňa zamietol ich žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie Európskych spoločenstiev z 1. augusta

2002, ktorým sa zamietol návrh odvolateľov proti Medzinárodnému olympijskému výboru (ďalej len „MOV“) na vyslovenie nesúladu niektorých predpisov prijatých touto organizáciou a uplatňovaných Medzinárodnou plaveckou federáciou (ďalej len „FINA“), ako aj niektorých praktík používaných pri dopingových kontrolách s predpismi práva Spoločenstva o hospodárskej súťaži a slobodnom poskytovaní služieb (KOMP/38158 — Meca-Medina a Majcen/MOV, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Súd prvého stupňa zhrnul predmetnú antidopingovú úpravu (ďalej len „sporná antidopingová úprava“) v bodoch 1 až 6 napadnutého rozsudku:

„1. MOV je vrcholný orgán olympijského hnutia, ktorý zoskupuje rôzne medzinárodné športové zväzy, medzi nimi aj FINA.

2. FINA uplatňuje Doping Control Rules (pravidlá kontroly dopingu, ako platili v čase relevantných udalostí, ďalej len ‚DC‘), protidopingový kódex olympijského hnutia pre úsek plávania. Článok 1.2a definuje doping ako ‚priestupok, pri ktorom sa v tkanivách alebo tekutinách tela športovca vyskytujú zakázané látky‘. Táto definícia zodpovedá zneniu článku 2 odsek 2 vyššie citovaného protidopingového kódexu, v zmysle ktorého sa za doping považuje ‚prítomnosť zakázanej látky v organizme športovca, zistenie požitia takejto látky alebo zistenie použitia zakázanej metódy‘.

3. Nandrolon a jeho metabolity, norandrosterón (NA) a noretiocholanolon (NE) (ďalej nazývané spoločne len ako ‚nandrolon') sú zakázané anabolické látky. V záujme zohľadnenia možnej endogénnej, teda nie protiprávnej tvorby nandrolonu sa však v súlade s praxou 27 laboratórií akreditovaných pri MOV a FINA za doping považuje v prípade mužských športovcov iba prítomnosť tejto látky v tele prekračujúca prahovú hodnotu 2 nanogramov (ng) v mililitri (ml) moču.

4. V zmysle článku 9.2a DC je sankcia v prípade prvého zistenia dopingu požitím anabolika minimálne štvorročný zákaz činnosti, pričom však táto sankcia môže byť zmiernená v súlade s článkom 9.2 poslednou vetou DC a s článkami 9.3 a 9.10 DC, ak športovec dokáže, že nepožil zakázanú látku vedome alebo že táto látka bola prítomná v jeho tele bez jeho zavinenia.

5. Sankcie ukladá Doping Panel (Dopingová komisia) FINA, ktorého rozhodnutia možno napadnúť odvolaním podaným na Arbitrážny súdny dvor pre šport (ďalej len ‚ASDŠ') v súlade s článkom 8.9 DC. ASDŠ sídli v Lausanne a je financovaný a spravovaný Medzinárodnou radou športovej arbitráže (ďalej len ‚MRŠA'), nezávislým orgánom MOV.

6. Nálezy ASDŠ môžu byť napadnuté žalobou na Švajčiarskom spolkovom súde, ktorý je príslušný preskúmať medzinárodné rozhodcovské rozsudky vydané vo Švajčiarsku."

3 Skutkové okolnosti boli Súdom prvého stupňa zhrnuté v bodoch 7 až 20 napadnutého rozsudku:

„7 Žalobcovia sú dvaja profesionálni športovci pretekajúci v disciplíne diaľkového plávania, ktorá v oblasti vodných športov zodpovedá maratónskemu behu.

8 Pri antidopingovej kontrole uskutočnenej 31. januára 1999 počas Svetového pohára v tejto disciplíne v Salvador de Bahia (Brazília), na ktorom žalobcovia obsadili prvé a druhé miesto, boli títo žalobcovia pozitívne testovaní na výskyt nandrolonu. Hodnota nameraná pre D. Meca-Medinu bola 9,7 ng/ml a pre I. Majcena 3,9 ng/ml.

9 Doping Panel FINA rozhodol 8. augusta 1999 o zákaze činnosti pre oboch žalobcov na dobu štyroch rokov.

10 Po tom, čo žalobcovia podali odvolanie, ASDŠ rozhodcovským rozsudkom z 29. februára 2000 potvrdil rozhodnutie o zákaze činnosti.

11 V januári 2000 bolo vedeckými pokusmi dokázané, že metabolity nandrolonu sa môžu endogénne vytvoriť v ľudskom organizme v množstve prekračujúcom prahové hodnoty v prípade konzumácie istých druhov stravy, napríklad bravčového mäsa získaného z nekastrovaných samcov.

12 S ohľadom na tento vývoj sa FINA a žalobcovia v rozhodcovskej zmluve z 20. apríla 2000 dohodli opätovne predložiť vec na ASDŠ s cieľom nového preskúmania.

13 Rozhodcovským rozsudkom z 23. mája 2001 znížil ASDŠ dĺžku zákazu činnosti uloženej žalobcom na dva roky.

14 Proti tomuto rozhodcovskému rozsudku žalobcovia nepodali žalobu na Švajčiarsky spolkový súd.

15 Listom z 30. mája 2001 podali žalobcovia návrh na Komisiu v súlade s článkom 3 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvé nariadenie implementujúce články [81] a [82] Zmluvy (Ú. v. ES, 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), namietajúc porušenie článkov 81 ES a/alebo 82 ES.

16 Vo svojom návrhu žalobcovia spochybnili zlučiteľnosť niektorých predpisov prijatých MOV a uplatňovaných FINA, ako aj niektorých praktík používaných pri antidopingových kontrolách s predpismi práva Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže a slobodného poskytovania služieb. Po prvé, určenie prahovej hodnoty 2 ng/ml malo predstavovať zosúladený postup MOV a 27 akreditovaných laboratórií. Táto prahová hodnota mala byť z vedeckého hľadiska určená nesprávne a mohla viesť k vylúčeniu nevinných alebo iba nedbanlivých športovcov. V prípade žalobcov mohlo byť prekročenie prahovej hodnoty výsledkom konzumácie jedla obsahujúceho bravčové mäso pochádzajúce z nekastrovaného zvieraťa. MOV mal ďalej prijatím systému objektívnej zodpovednosti a založením arbitrážnych súdov pre riešenie športových sporov (ASDŠ a MRŠA), ktoré nemali byť dostatočne nezávislé od MOV, ešte viac zvýrazniť skutočnosť, že táto prahová hodnota porušuje hospodársku súťaž.

17 V zmysle návrhu viedlo uplatnenie týchto pravidiel (ďalej nazývaných iba ako ‚sporné antidopingové predpisy' alebo ‚sporná antidopingová úprava') k porušeniu hospodárskych slobôd športovcov zaručených článkom 49 ES a z pohľadu práva hospodárskej súťaže k porušeniu práv športovcov vyplývajúcich z článkov 81 ES a 82 ES.

18 Listom z 8. marca 2002 Komisia na základe článku 6 nariadenia Komisie (ES) č. 2842/98 z 22. decembra 1998 o vypočutí strán v určitých konaniach podľa článkov [81] a [82] Zmluvy ES (Ú. v. ES L 354, s. 18; Mim. vyd. 07/004, s. 204) informovala žalobcov o dôvodoch, pre ktoré je rozhodnutá nevyhovieť ich návrhu.

19 Listom z 11. apríla 2002 adresovali žalobcovia Komisii svoje pripomienky k jej listu z 8. marca 2002.

20 Rozhodnutím z 1. augusta 2002 (ďalej len ‚napadnuté rozhodnutie') Komisia zamietla návrh žalobcov po tom, čo preskúmala spornú antidopingovú úpravu z pohľadu práva hospodárskej súťaže a dospela k záveru, že na túto úpravu sa zákaz obsiahnutý v článkoch 81 ES a 82 ES nevzťahoval...".

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

4 Odvolatelia 11. októbra 2002 podali pred Súdom prvého stupňa žalobu smerujúcu k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Odvolatelia na podporu svojej žaloby uvádzali tri žalobné dôvody. Na úvod sa mala Komisia dopustiť zjavnej chyby pri posúdení po skutkovej i právnej stránke, keď usúdila, že MOV nie je podnikom v zmysle judikatúry Spoločenstva. Následne Komisia nesprávne uplatnila kritériá stanovené Súdnym dvorom v rozsudku z 19. februára 2002, Wouters a i. (C-309/99, Zb. s. I-1577), domnievajúc sa že sporná antidopingová úprava nie je obmedzením hospodárskej súťaže v zmysle článku 81 ES. Nakoniec sa Komisia dopustila zjavnej chyby v posúdení po skutkovej i právnej stránke, keď v bode 71 napadnutého rozhodnutia zamietla námietky uvádzané odvolateľmi podľa článku 49 ES proti antidopingovým predpisom.

5 Fínska republika podala 24. januára 2003 návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania, a to na podporu návrhov Komisie. Uznesením z 25. februára 2003 predseda štvrtej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu.

6 Napadnutým rozsudkom Súd prvého stupňa zamietol žalobu odvolateľov.

7 V bodoch 40 a 41 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa konštatoval, vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora, že hoci sa zákazy stanovené článkami 39 ES a 49 ES uplatňujú na pravidlá prijaté v oblasti športu, ktoré majú črty hospodárskeho aspektu, ktorý môže mať športová činnosť, naopak, zákazy stanovené týmito ustanoveniami Zmluvy ES sa netýkajú výlučne športových pravidiel, t. j. pravidiel, ktoré sa vzťahujú výhradne na športové otázky ako také, a preto sa netýkajú hospodárskej činnosti.

8 Súd prvého stupňa v bode 42 napadnutého rozsudku poznamenal, že skutočnosť, že výlučne športová úprava nesúvisí s hospodárskou činnosťou, a tak táto úprava nepatrí do pôsobnosti článkov 39 ES a 49 ES, tiež znamená, že sa netýka ani vzťahov hospodárskej súťaže, a tak nepatrí ani do pôsobnosti článkov 81 ES a 82 ES.

9 V bodoch 44 a 47 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa konštatoval, že zákaz dopingu sa zakladá na čisto športových dôvodoch, a preto sú mu cudzie akékoľvek ekonomické úvahy. Súd prvého stupňa prijal záver, že predpisy v oblasti boja proti dopingu v dôsledku toho nemôžu spadať do rozsahu pôsobnosti ustanovení Zmluvy o hospodárskych slobodách všeobecne ani článkov 49 ES, 81 ES a 82 ES konkrétne.

10 V bode 49 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa konštatoval, že sporná antidopingová úprava, ktorá nesleduje žiadny diskriminačný cieľ, je tesne spojená so športom ako takým. V bode 57 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa ešte konštatoval, že skutočnosť, že pri prijatí spornej antidopingovej úpravy sa MOV mohol eventuálne snažiť o zachovanie ekonomického potenciálu Olympijských hier, čo je aj podľa samotných odvolateľov legitímne, ešte sama osebe neznamená, že táto úprava by stratila svoj čisto športový charakter.

11 Súd prvého stupňa ešte v bode 66 napadnutého rozsudku upresnil, že odkaz na metódu analýzy z rozsudku Wouters a i. nemôže spochybniť záver Komisie uvedený v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého sporná antidopingová úprava nespadá vzhľadom na jej výlučne športový charakter do rámca pôsobnosti článkov 81 ES a 82 ES. V bode 67 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že spochybňovanie predmetnej úpravy patrí do kompetencie orgánov pre riešenie športových sporov.

12 Súd prvého stupňa rovnako odmietol tretí žalobný dôvod uvádzaný odvolateľmi, konštatujúc v bode 68 napadnutého rozsudku, že keďže je sporná antidopingová úprava čisto športová, nespadá do pôsobnosti článku 49 ES.

Odvolacie návrhy

13 Vo svojom odvolaní odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— vyhovel návrhom predloženým pred Súdom prvého stupňa,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania v prvostupňovom a odvolacom konaní.

14 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— v prvom rade zamietol odvolanie v celom jeho rozsahu,

— subsidiárne, vyhovejúc návrhom predloženým v prvostupňovom konaní, zamietol žalobu smerujúcu k zrušeniu napadnutého rozhodnutia,

— zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania vrátane trov prvostupňového konania.

15 Fínska republika navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie v celom rozsahu.

O odvolaní

16 Svojimi tvrdeniami odvolatelia uvádzajú štyri dôvody na podporu svojho odvolania. Prvým odvolacím dôvodom, ktorý obsahuje viacero častí, tvrdia, že napadnutý rozsudok je postihnutý právnou vadou v tom, že Súd prvého stupňa sa domnieval, že sporná antidopingová úprava nespadá do pôsobnosti článkov 49 ES, 81 ES a 82 ES. Druhým odvolacím dôvodom tvrdia, že napadnutý rozsudok skresľuje obsah napadnutého rozhodnutia. Tretím odvolacím dôvodom tvrdia, že predmetný rozsudok trpí formálnymi vadami, keďže jeho dôvody sú rozporuplné

a odôvodnenie nedostatočné. Štvrtým odvolacím dôvodom tvrdia, že napadnutý rozsudok bol vyhlásený po neregulárnom konaní, keďže Súd prvého stupňa poškodil právo obhajoby.

O prvom odvolacom dôvode

17 Prvý odvolací dôvod založený na právnej vade obsahuje tri časti. Odvolatelia v prvom rade tvrdia, že Súd prvého stupňa pochybil pri výklade judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa vzťahu medzi športovými predpismi a pôsobnosťou ustanovení Zmluvy. Po druhé tvrdia, že Súd prvého stupňa s ohľadom na túto judikatúru porušil dosah predpisov o zákaze dopingu vo všeobecnosti a konkrétne spornú antidopingovú úpravu. Po tretie tvrdia, že Súd prvého stupňa sa mylne domnieval, že predmetná úprava nemôže byť prirovnaná k trhovému správaniu spadajúcemu do pôsobnosti článkov 81 ES a 82 ES, a nemôže preto podliehať metóde analýzy vyvodenej Súdnym dvorom v jeho už citovanom rozsudku Wouters a i.

O prvej časti odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

18 Podľa odvolateľov Súd prvého stupňa nesprávne vykladal judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej vykonávanie športu spadá do práva Spoločenstva iba v rozsahu, v akom predstavuje hospodársku činnosť. Konkrétne, v rozpore s tým, čo konštatoval Súd prvého stupňa, Súdny dvor nikdy nevylúčil všeobecným spôsobom čisto športové predpisy z pôsobnosti ustanovení Zmluvy. Hoci sa Súdny dvor domnieval, že vytváranie národných športových družstiev je otázkou, ktorá sa týka výlučne športu ako takého, ktorá nemá nič spoločné s hospodárskou činnosťou, Súd prvého stupňa

z toho nemohol vyvodzovať, že akýkoľvek predpis vzťahujúci sa na otázku týkajúcu sa výlučne športu ako takého by nemal nič spoločné s hospodárskou činnosťou a vymykal by sa zákazom, ktoré stanovujú články 39 ES, 49 ES, 81 ES a 82 ES. Koncept čisto športového predpisu musí byť obmedzený výlučne na predpisy týkajúce sa zloženia a vytvárania národných športových družstiev.

19 Odvolatelia ďalej tvrdia, že Súd prvého stupňa sa mylne domnieval, že predpisy týkajúce sa výlučne športu by boli nevyhnutne nerozlučne spojené s organizáciou a správnym vedením súťaže, keďže podľa judikatúry Súdneho dvora musia brať do úvahy aj povahu a špecifický rámec športových stretnutí. Odvolatelia tiež uvádzajú, že z dôvodu materiálne nedeliteľnej povahy profesionálnej športovej činnosti rozlíšenie vykonané Súdom prvého stupňa medzi ekonomickou dimenziou a neekonomickou dimenziou toho istého športového aktu je úplne umelé.

20 Podľa Komisie Súd prvého stupňa správne uplatnil judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej čisto športové predpisy sa ako také vymykajú predpisom o voľnom pohybe. Ide teda o všeobecne platnú výnimku pre čisto športové pravidlá, ktorá nemôže byť obmedzená na zloženie a vytváranie národných športových družstiev. Okrem toho Komisia nevidí, v čom predpis týkajúci sa športu a zohľadňujúci špecifickosť stretnutí môže nebyť nerozlučne spojený so správnym vedením stretnutí.

21 Podľa fínskej vlády prístup Súdu prvého stupňa je v súlade s právom Spoločenstva.

— Posúdenie Súdnym dvorom

22 Je potrebné pripomenúť, že berúc do úvahy ciele Spoločenstva, výkon športu spadá do práva Spoločenstva v rozsahu, v akom predstavuje hospodársku činnosť v zmysle článku 2 ES (pozri rozsudky z 12. decembra 1974, Walrave a Koch, 36/74, Zb. s. 1405, bod 4; zo 14. júla 1976, Donà, 13-76, Zb. s. 1333, bod 12; z 15. decembra 1995, Bosman, C-415/93, Zb. s. I-4921, bod 73; z 11. apríla 2000, Deliège, C-51/96 a C-191/97, Zb. s. I-2549, bod 41, a z 13. apríla 2000, Lehtonen a Castors Braine, C-176/96, Zb. s. I-2681, bod 32).

23 To platí aj v prípade, ak má športová činnosť povahu platenej činnosti alebo poskytovania služieb za odmenu, čo je prípad činnosti poloprofesionálnych alebo profesionálnych športovcov (pozri v tomto zmysle rozsudky Walrave a Koch, už citovaný, bod 5, Donà, už citovaný, bod 12, a Bosman, už citovaný, bod 73), konkrétnejšie, športová činnosť spadá do pôsobnosti článkov 39 ES a nasledujúcich alebo článkov 49 ES a nasledujúcich.

24 Tieto predpisy Spoločenstva v oblasti voľného pohybu osôb a slobodného poskytovania služieb neupravujú iba činnosť verejných orgánov, ale vzťahujú sa rovnako na predpisy inej povahy, smerujúce ku kolektívnej úprave odmeňovanej práce a poskytovania služieb (rozsudky Deliège, už citovaný, bod 47, ako aj Lethonen a Castors Braine, už citovaný, bod 35).

25 Súdny dvor napriek tomu konštatoval, že zákazy uvádzané týmito ustanoveniami sa netýkajú pravidiel, ktoré sa týkajú výlučne športu ako takého a ktoré nemajú nič spoločného s hospodárskou činnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok Walrave a Koch, už citovaný, bod 8).

26 Pokiaľ ide o ťažkosti oddelenia hospodárskych a športových aspektov športovej činnosti, Súdny dvor v už citovanom rozsudku Donà, bodoch 14 a 15, uznal, že predpisy Spoločenstva v oblasti voľného pohybu osôb a slobodného poskytovania služieb nebránia právnym úpravám alebo praktikám odôvodneným nie hospodárskymi dôvodmi týkajúcimi sa špecifickej povahy a rámca určitých športových stretnutí. Súdny dvor napriek tomu zdôraznil, že toto obmedzenie pôsobnosti predmetných ustanovení musí zostať obmedzené na jeho vlastný cieľ. Preto toto obmedzenie nemôže byť namietané pre vylúčenie akejkoľvek športovej činnosti z pôsobnosti Zmluvy (rozsudky Bosman, už citovaný, bod 76, a Deliège, už citovaný, bod 43).

27 Zo súhrnu týchto úvah vyplýva, že iba okolnosť, že predpis má čisto športovú povahu, ešte nevylučuje osobu, ktorá vykonáva činnosť upravenú týmto predpisom, alebo orgán, ktorý ho stanovil z pôsobnosti Zmluvy.

28 Hoci predmetná športová činnosť spadá do pôsobnosti Zmluvy, podmienky jej vykonávania sú podriadené súhrnu povinností, ktoré vyplývajú z rozličných ustanovení Zmluvy. Z toho vyplýva, že predpisy, ktoré upravujú predmetnú činnosť, musia spĺňať podmienky uplatnenia týchto ustanovení, ktoré smerujú najmä k zabezpečeniu voľného pohybu pracovníkov, slobody usadiť sa, slobodného poskytovania služieb alebo hospodárskej súťaže.

29 Preto v prípade, keď výkon tejto športovej činnosti musí byť posudzovaný s ohľadom na ustanovenia Zmluvy týkajúce sa voľného pohybu pracovníkov alebo slobodného poskytovania služieb, bude potrebné preveriť, či pravidlá, ktoré upravujú predmetnú činnosť, spĺňajú podmienky uplatnenia článkov 39 ES a 49 ES, teda či nepredstavujú obmedzenia zakázané predmetnými článkami (rozsudok Deliège, už citovaný, bod 60).

30 Rovnako v prípade, keď výkon predmetnej činnosti musí byť posudzovaný vzhľadom na ustanovenia Zmluvy týkajúce sa hospodárskej súťaže, bude potrebné overiť, či berúc do úvahy podmienky správneho uplatnenia článkov 81 ES a 82 ES, predpisy, ktoré upravujú predmetné činnosti, pochádzajú od podniku, či tento podnik obmedzuje súťaž alebo zneužíva svoje dominantné postavenie a či toto obmedzenie alebo toto zneužitie ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.

31 Dokonca za predpokladu, že tieto predpisy nepredstavujú obmedzenia voľného pohybu, pretože sa týkajú výlučne športu a nemajú ako také nič spoločné s hospodárskou činnosťou (rozsudky Walrave a Koch, už citovaný, ako aj Donà, už citovaný), z tejto okolnosti nevyplýva, ani že predmetná športová činnosť sa nevyhnutne vymyká z pôsobnosti článkov 81 ES a 82 ES, ani že predmetné predpisy nespĺňajú samotné podmienky uplatnenia predmetných článkov.

32 V bode 42 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa konštatoval, že skutočnosť, že výlučne športová úprava nesúvisí s hospodárskou činnosťou, a tak predmetná úprava nepatrí do pôsobnosti článkov 39 ES a 49 ES, rovnako znamená, že sa netýka ani vzťahov v oblasti hospodárskej súťaže, a tak nepatrí ani do pôsobnosti článkov 81 ES a 82 ES.

33 Domnievajúc sa, že úprava mohla byť takto vylúčená z pôsobnosti predmetných článkov zo samotného dôvodu, že bola považovaná za čisto športovú vo vzťahu k uplatneniu článkov 39 ES a 49 ES, bez toho, aby bolo potrebné pred tým overiť, či táto úprava zodpovedala samotným podmienkam uplatnenia článkov 81 ES a 82 ES, ktoré sú pripomenuté v bode 30 tohto rozsudku, sa Súd prvého stupňa dopustil právnej chyby.

34 Preto odvolatelia dôvodne tvrdia, že Súd prvého stupňa v bode 68 napadnutého rozsudku mylne zamietol ich návrh z dôvodu, že sporná antidopingová úprava nespadá ani pod článok 49 ES, ani pod právo hospodárskej súťaže. V dôsledku toho je potrebné bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať iné časti prvého odvolacieho dôvodu, a o to viac iné odvolacie dôvody uvádzané odvolateľmi, zrušiť napadnutý rozsudok.

O veci samej

35 Podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora, ak vo veci možno rozhodnúť, je potrebné rozhodnúť o veci samej podľa návrhov odvolateľov smerujúcich k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

36 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že odvolatelia uviedli tri žalobné dôvody na podporu ich žaloby. Vytkli Komisii, že sa na jednej strane domnievala, že MOV nebol podnikom v zmysle judikatúry Spoločenstva, na druhej strane, že sporná antidopingová úprava nie je obmedzením hospodárskej súťaže v zmysle článku 81 ES, a nakoniec, že ich návrh neobsahoval skutočnosti umožňujúce dôjsť k záveru, že by mohlo ísť o porušenie článku 49 ES.

O prvom žalobnom dôvode

37 Odvolatelia tvrdia, že Komisia mylne nekvalifikovala MOV ako podnik pre uplatnenie článku 81 ES.

38 Napriek tomu je nesporné, že pri rozhodovaní o návrhu, ktorý podali odvolatelia s ohľadom na ustanovenia článkov 81 ES a 82 ES, sa Komisia nachádzala v postavení, ako to výslovne vyplýva z bodu 37 napadnutého rozhodnutia, keď MOV musel byť kvalifikovaný ako podnik a v rámci olympijského hnutia ako združenie medzinárodných a národných združení podnikov.

39 Keďže tento žalobný dôvod je založený na mylnom pochopení napadnutého rozhodnutia, nie je relevantný a v dôsledku toho musí byť z uvedeného dôvodu zamietnutý.

O druhom žalobnom dôvode

40 Odvolatelia tvrdia, že Komisia sa pri zamietnutí ich návrhu mylne domnievala, že sporná antidopingová úprava nie je obmedzením hospodárskej súťaže v zmysle článku 81 ES. Uvádzajú, že Komisia nesprávne uplatnila kritériá stanovené Súdnym dvorom v jeho už citovanom rozsudku Wouters a i. pre odôvodnenie reštriktívnych účinkov spornej antidopingovej úpravy na slobodu činnosti odvolateľov. Podľa odvolateľov na jednej strane predmetná úprava v rozpore s tým, čo uvádza Komisia, vôbec nie je nerozlučne spojená iba s cieľmi smerujúcim k zachovaniu čestného súťaženia a ochrany zdravia športovcov, ale má zaručiť vlastné hospodárske záujmy MOV. Na druhej strane táto právna úprava, určujúc maximálny pomer 2 ng/ml moču, nezodpovedá žiadnemu vedecky podloženému kritériu, je neprimeraná a ide nad rámec toho, čo je potrebné na efektívny boj proti dopingu.

41 Na úvod je potrebné poznamenať, že hoci odvolatelia tvrdia, že Komisia sa dopustila zjavnej chyby v posúdení, stotožniac celkový kontext, v ktorom MOV prijal predmetnú úpravu, s kontextom, v ktorom holandská advokátska komora prijala nariadenie, ku ktorému bol Súdny dvor povolaný vysloviť sa v rozsudku Wouters a i., nepripojili k tomuto žalobnému dôvodu žiadne upresnenie, ktoré by umožňovalo posúdiť jeho dôvodnosť.

42 Následne na to je potrebné poznamenať, že zlučiteľnosť úpravy s predpismi Spoločenstva o hospodárskej súťaži nemôže byť posudzovaná abstraktne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. decembra 1994, DLG, C-250/92, Zb. s. I-5641, bod 31). Akákoľvek dohoda medzi podnikmi alebo akékoľvek rozhodnutie združenia podnikov, ktoré obmedzuje slobodu činnosti účastníkov alebo jedného z nich, nespadá nevyhnutne pod zákaz stanovený článkom 81 ods. 1 ES. S cieľom uplatniť toto ustanovenie na konkrétny prípad je potrebné zobrať do úvahy celkový kontext, v ktorom rozhodnutie združenia predmetných podnikov bolo prijaté alebo vytvára svoje účinky a konkrétnejšie jeho ciele. Následne je potrebné skúmať, či reštriktívne účinky na hospodársku súťaž, ktoré z neho vyplývajú, sú nerozlučne spojené so sledovaním predmetných cieľov (rozsudok Wouters a i., už citovaný, bod 97) a či sú primerané týmto cieľom.

43 Pokiaľ ide o celkový kontext, v ktorom bola prijatá sporná úprava, Komisia sa dôvodne mohla domnievať, že všeobecný cieľ tejto úpravy, čo nie je napádané žiadnym z účastníkov konania, smeruje k boju proti dopingu s cieľom čestne viesť športové súťaženie a zahŕňa potrebu zabezpečenia rovnosti šancí športovcov, ich zdravia, bezúhonnosti a objektívnosti súťaže, ako aj etických hodnôt v športe.

44 Okrem toho, berúc do úvahy, že sankcie sú nevyhnutné na zabezpečenie vykonania zákazu dopingu, ich účinok na slobodu činnosti športovcov musí byť považovaný za v zásade nerozlučne spojený so samotným antidopingovým predpisom.

45 Dokonca za predpokladu, že sporná antidopingová úprava má byť považovaná za rozhodnutie združenia podnikov obmedzujúce slobodu činnosti odvolateľov, nemôže nevyhnutne predstavovať obmedzenie hospodárskej súťaže nezlučiteľné so spoločným trhom v zmysle článku 81 ES, pretože je odôvodnená svojím legitímnym cieľom. V konečnom dôsledku takéto obmedzenie je nerozlučne spojené

s organizáciou a dobrým vedením športových súťaží a má za cieľ zabezpečiť zdravé súťaženie medzi športovcami.

46 Hoci odvolatelia nepopierajú reálnosť tohto cieľa, napriek tomu tvrdia, že sporná antidopingová úprava má rovnako za cieľ zabezpečiť vlastné hospodárske záujmy MOV a s úmyslom zachovania tohto cieľa sú prijímané neprimerané predpisy, ako sú predpisy napádané v prejednávanej veci. Tieto predpisy teda podľa nich nemôžu byť považované za nerozlučne spojené s dobrým vedením súťaží a nemôžu sa vymykať zákazom článku 81 ES.

47 V tejto súvislosti je potrebné pripustiť, že represívna povaha spornej antidopingovej úpravy a závažnosť sankcií uplatniteľných v prípade jej porušenia môžu vytvoriť negatívne účinky na hospodársku súťaž, pretože v prípade, keď sa tieto sankcie ukážu nedôvodnými, môžu viesť nespravodlivému vylúčeniu športovca zo súťaží, a teda skresliť podmienky výkonu predmetnej činnosti. Z toho vyplýva, že aby sa predišlo zákazu článku 81 ods. 1 ES, obmedzenia uložené touto úpravou musia byť obmedzené na to, čo je potrebné s cieľom zabezpečiť dobré vedenie športovej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok DLG, už citovaný, bod 35).

48 Takáto úprava by sa v konečnom dôsledku mohla ukázať neprimeraná na jednej strane v určení podmienok umožňujúcich stanovenie kritéria na rozdelenie prípadov predstavujúcich doping podliehajúci sankciám a prípadov, keď nejde o takýto doping, a na druhej strane v prísnosti predmetných sankcií.

49 V prejednávanej veci je toto kritérium určené prahom 2 ng/ml moču, nad ktorým prítomnosť nandrolonu v tele športovca predstavuje doping. Odvolatelia napádajú tento predpis tvrdiac, že takto stanovený prah bol určený na mimoriadne nízkej úrovni, ktorá sa nezakladá na žiadnom vedecky podloženom kritériu.

50 Napriek tomu odvolatelia nepreukázali, že Komisia sa dopustila zjavnej chyby v posúdení, keď považovala tento predpis za odôvodnený.

51 V konečnom dôsledku je nesporné, že nandrolon je anabolická látka, ktorej prítomnosť v tele športovcov môže zlepšiť ich výkony a skresliť čestné vedenie súťaží, na ktorých sa zainteresovaní zúčastňujú. Zásada zákazu vzťahujúca sa na túto látku je teda odôvodnená vzhľadom na cieľ antidopingovej úpravy.

52 Je rovnako nesporné, že táto látka môže byť vytvorená endogénnym spôsobom a že vzhľadom na tento fenomén športové orgány a najmä MOV prostredníctvom spornej antidopingovej úpravy pripustili, aby dopingom bola iba prítomnosť predmetnej látky prekračujúca určitý prah. Preto by predmetná úprava musela byť považovaná za neodôvodnenú vzhľadom na cieľ, ktorý sleduje, iba v prípade, ak berúc do úvahy stav vedeckých znalostí v momente prijatia spornej antidopingovej úpravy alebo v samotnom momente jej uplatnenia pre sankcionovanie odvolateľov v roku 1999 by prah tolerancie bol určený na tak nízkej hladine, že by musel byť považovaný za dostatočne nezohľadňujúci tento fenomén.

53 Z údajov v spise vyplýva, že v relevantnom momente priemerná endogénna produkcia pozorovaná vo všetkých uverejnených štúdiách bola dvadsaťkrát nižšia než 2 ng/ml moču a že maximálna pozorovaná hodnota endogénnej produkcie bola nižšia o jednu tretinu. Hoci odvolatelia tvrdia, že od roku 1993 MOV nemohol ignorovať riziko hlásené jedným expertom, že samotná konzumácia obmedzeného množstva bravčového z nekastrovaných samcov môže viesť k privedeniu úplne nevinných športovcov k prekročeniu predmetného prahu, nie je tým v žiadnom prípade preukázané, že v relevantnom momente toto riziko bolo potvrdené väčšinou vedeckej obce. Okrem toho výsledky štúdií a pokusy vedené k tomuto bodu následne po napadnutom rozhodnutí sú v každom prípade bez vplyvu na zákonnosť tohto rozhodnutia.

54 Za týchto okolností a z dôvodu, že odvolatelia neupresnili, na akej úrovni mal byť predmetný prah tolerancie určený v relevantnom momente, nezdá sa, že obmedzenia, ktoré ukladá tento prah profesionálnym športovcom, idú nad rámec toho, čo je potrebné na zabezpečenie vedenia a dobrého fungovania športových súťaží.

55 Keďže odvolatelia nenamietali neprimeranú povahu uplatniteľných a uložených sankcií v danom prípade, neprimeraná povaha predmetnej antidopingovej úpravy nie je preukázaná.

56 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť druhý žalobný dôvod.

O treťom žalobnom dôvode

57 Odvolatelia tvrdia, že sporné rozhodnutie je postihnuté právnou vadou v tom, že vo svojom bode 71 odmieta ich argument, podľa ktorého pravidlá MOV porušujú ustanovenia článku 49 ES.

58 Predsa však je potrebné poznamenať, že žaloba podaná odvolateľmi na Súd prvého stupňa sa týka zákonnosti rozhodnutia prijatého Komisiou ako výsledku skráteného konania na základe sťažnosti podanej v súlade s nariadením Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvého nariadenia implementujúceho články [81] a [82] Zmluvy (Ú. v. ES, 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3). Z toho vyplýva, že súdna kontrola tohto

rozhodnutia musí byť nevyhnutne obmedzená na predpisy týkajúce sa hospodárskej súťaže, ktoré vyplývajú z článkov 81 ES a 82 ES, a že sa v dôsledku toho nemôže rozširovať na rešpektovanie iných ustanovení Zmluvy (pozri v tomto zmysle uznesenie z 23. februára 2006, Piau, C-171/05 P, neuverejnené v Zbierke, bod 58).

59 Preto bez ohľadu na dôvod, pre ktorý Komisia zamietla argument uvádzaný odvolateľmi vo vzťahu k článku 49 ES, žalobný dôvod, ktorý uvádzajú, je irelevantný a musí byť v dôsledku toho zamietnutý.

60 S prihliadnutím na súhrn vyššie uvedených úvah je potrebné zamietnuť žalobu podanú odvolateľmi proti napadnutému rozhodnutiu.

O trovách

61 Podľa článku 122 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné alebo ak je dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 69 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Odsek 3 prvý pododsek tohto ustanovenia však stanovuje, že Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania alebo z výnimočných dôvodov. Odsek 4 prvý pododsek toho istého ustanovenia stanovuje, že členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

62 Keďže Komisia navrhla zaviazať odvolateľov na náhradu trov konania a odvolatelia nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov odvolacieho konania, ako aj trov konania vzniknutých pred Súdom prvého stupňa. Fínska republika znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 30. septembra 2004, Meca-Medina a Majcen/Komisia (T-313/02), sa zrušuje.**

2. **Žaloba podaná pred Súdom prvého stupňa pod sp. zn. T-313/02 a smerujúca k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 1. augusta 2002 o zamietnutí návrhu, ktorý podali páni Meca-Medina a Majcen, sa zamieta.**

3. **Páni Meca-Medina a Majcen sú povinní nahradiť trovy odvolacieho konania, ako aj trovy konania pred Súdom prvého stupňa.**

4. **Fínska republika znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy